

לשוננו לעם

עורכים: ע' איתן ומ' מדן

כרך יא , תש"כ

האקדמיה ללשון העברית
מוגן בזכויות יוצרים

במין נקבה, כגון: „... שלגפן יחידית נותנין לה עבודתה ששה טפחים ולדלעת יחידית נותנין לה בית רובע“ (כלאים ג, ז), והרי משפט זה דומה במבנהו התחבירי למובא שבספר הנ"ל („המהלך בדרך יחידית“), והוספת ת מעידה כמאה עדים, שלפנינו שם-תואר, ולא תואר-הפועל.

אמת, שלא מצאתי יחיד נוטל ה"א-הידיעה, אך לא ראינו — אינו ראייה. ואמנם מילון בן-יהודה ומילון אבן-שושן מציינים את המלה הזאת כשם-תואר.

בסיכום — כשם שמותר לומר: „שחקן זה מפליא לשחק יחיד“, וכן: „היא משחקת יחידית“, כך ניתן לומר: „פלוני היה שחקן יחיד“, אשר ידע את מלאכתו. שניהם שמות-תואר, הראשון משמש כתיאור-מצב, השני כלוואי רגיל.

שמעון תודר

ממימרותיו של אשר ברש*

(מתוך „אהבה זרה“)

אין אדם עושה ממון אלא אם רוצה בכך בכל מאודו.
אין אכזריות כרחמי אב.
אלהים עושה לבבות אוהבים ומקים מחיצות ביניהם.
אל תאמין לאישה שהיא מקפידה באומנותו של בעלה.
האישה מקפידה רק בהכנסה של בעלה.

* 8 שנים לפטירתו.

הגבירים אינם יודעים בושה.
הדאגות הקשות אינן מולידות כל רע.
ההתגרות — הכנה לדבק טוב.
החיים בלי קדושה טהורים יותר.
הכאב החזק נותן לאהבה כל טעמה.
הכעס — כעשן, מכאיב רגע וחולף.
המחשבה האמיתית על הכסף מושכת את הכסף.
הצרות מקשות את הלב.
הרגש נולד בחטא.
יד חמה סימן ללב קר.
כעסם של זקנים אינו שווה פרוטה.
לא תמיד ההתנגדות סימן לאיבה.
לב וראש — ראש עדיף.
לב מרוסק וכואב אינו יכול להאמין.
נמשך כחתול לשמנת.
נקל להיות בעל עצה לזרים, אך בביתו רובץ הכישלון.
עץ תפוח אינו יכול לעשות ברקן.

ד ב ס ד ן

מ ל א ך

א

מאיר בניהו, במחקרו על החבורה של רבי יהודה
חסיד (ספר היובל לשניאור זלמן שזר, "מחקרים ומקורות
לתולדות התנועה השבתאית", ירושלים תש"ך), נוגע גם בעניין